

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา” นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดของต่างประเทศและประเทศไทย เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องต่อการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา และเพื่อแสวงหารูปแบบการให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตาที่เหมาะสม โดยใช้วิธีการศึกษาจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Study) และการสำรวจภาคสนาม (Field Study) โดยมีแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งได้แก่ เด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างเข้ารับการฝึกอบรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา จำนวน 108 คน ครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างเข้ารับการฝึกอบรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา จำนวน 30 คน เจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา จำนวน 38 คน และการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) จากผู้ปฏิบัติงาน นักวิชาการ และผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จำนวน 6 ท่าน รวมทั้งสิ้น 182 คน

ผลการศึกษา พบว่า ประชากรทั้ง 3 กลุ่ม ล้วนมีทัศนคติอยู่ในระดับเห็นด้วยต่อการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ว่าการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดควรมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟู และสงเคราะห์ที่เหมาะสม ตรงกับสภาพปัญหา ความจำเป็น และระยะเวลาการฝึกอบรมที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนแต่ละราย เด็กและเยาวชน และครอบครัวของเด็กและเยาวชนมีทัศนคติที่ต่อสัมพันธ์ภาพในครอบครัวอยู่ในระดับมาก แต่ก็มีประเด็นที่ทัศนคติของประชากรทั้ง 2 กลุ่มไม่สอดคล้องกัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางด้านมุมมองและความคิดเห็นที่ต่างหากันที่อาจจะเป็นสาเหตุก่อให้เกิดปัญหาด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวขึ้นได้ หากสมาชิกภายในครอบครัวไม่มีการพูดคุยกัน และการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนนั้น ศูนย์ฝึกและอบรมฯ ควรที่จะให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการด้วย เพื่อให้การแก้ไข ฟื้นฟู และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนมีประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งเป็นการเตรียมความพร้อมของเด็กและเยาวชนในด้านการปรับตัวเข้าสู่สังคมภายนอก และเตรียมความพร้อมของครอบครัวในด้านวิธีการดูแลเด็กและเยาวชนอีกด้วย

ทั้งนี้เนื่องจาก เด็กและเยาวชนจะอยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมฯ เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่ครอบครัวเป็นสถาบันหลักในการอบรม ชัดเกล้าทางสังคมแก่เด็กและเยาวชน รวมทั้ง

เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมฯ แล้ว เด็กและเยาวชนก็จะต้องกลับไปอาศัยอยู่กับครอบครัวตามเดิม หากเด็กและเยาวชนกลับไปอยู่กับครอบครัวที่ไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองประกอบกับสภาพแวดล้อมเดิม ๆ ก็จะมีผลให้พวกเขากระทำความผิดซ้ำขึ้นอีกได้โดยง่าย โดยรูปแบบที่เหมาะสม ก็คือ การให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ตั้งแต่กระบวนการแรกจนกระบวนการสุดท้ายของการฝึกอบรม เนื่องจากครอบครัวจะรับทราบกระบวนการฝึกอบรมตั้งแต่เริ่มแรกที่เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ตลอดจนทราบถึงบทบาทของตนเองว่าจะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการฝึกอบรมได้อย่างไรบ้าง ขั้นตอนใดบ้าง ตลอดจนการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กและเยาวชนเพื่อช่วยให้เด็กและเยาวชนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น โดยปัญหาอุปสรรคในการให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมฯ คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมน้อยอยู่ รวมทั้งข้อจำกัดด้านองค์ความรู้ในการปฏิบัติงานกับครอบครัวของเจ้าหน้าที่ศูนย์ฝึกและอบรมฯ สำหรับครอบครัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ต้องทำงานหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว จึงไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในวันที่ศูนย์ฝึกและอบรมฯ จัดขึ้นได้ นอกจากนั้นแล้ว อาจส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนที่ไม่มีครอบครัว ไม่มีผู้ดูแลได้ ถึงแม้ว่าศูนย์ฝึกและอบรมฯ จะมีการจัดหาครอบครัวอุปถัมภ์ให้กับเด็กและเยาวชนเหล่านั้น แต่ก็ไม่สามารถที่จะหาได้จำนวนครบสำหรับเด็กและเยาวชนทุกคน และทุกครั้งไป

ข้อเสนอแนะของการศึกษา รัฐบาลควรกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในการปฏิบัติงานกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนอย่างชัดเจน ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนและดำเนินการจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลาย สอดคล้องกับสภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนแต่ละราย เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครอบครัวกับเด็กและเยาวชนให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดี และกระบวนการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลเด็กและเยาวชน ภายหลังจากได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมฯ เพื่อเป็นการเฝ้าระวังป้องกันการกระทำผิดซ้ำในอนาคต

Abstract

The research, "Family Participation in Juvenile Delinquency Training at Ban Mutita Juvenile Training Centre" has the main purposes to study about the training of juvenile delinquency in foreign countries and in Thailand alike. Based on documentary study and field study, the research focuses on the attitudes of people related to the training of juvenile delinquents, as well as the participation of families at Ban Mutita Juvenile Training Centre, and seeks to come up with a practical model for family participation in juvenile delinquency training at Ban Mutita Juvenile Training Centre. Questionnaires were used for collecting data at Ban Mutita Juvenile Training Centre from the sample population of 176 people, which comprised 3 different groups; 108 juvenile delinquents, 30 of their family members and another 38 officers from Ban Mutita Juvenile Training Centre. In addition, in-depth interviewing was performed to 6 experts with specialized education background and expertise in training juvenile delinquencies.

The research found that all of the population agreed the treatment of juvenile delinquency must emphasize on practical rehabilitating adaptable to each individual's problems and necessity, with variety of training period. Relationship in families is also a significant aspect. Two groups of population have different points of view concerning family relationship in case there is no good communication among their members. For the most effective rehabilitation, the juvenile Training Centre need family participation, to prepare the delinquents to reintegration to society and at the same time prepare the family to support delinquent adaptability after the period of treatment. Family is an important institute in training and socialization. The juvenile delinquent is likely to repeat unwanted behavior will if there is no environmental change. The most practical model in juvenile delinquency training concerns family participation in every step. Parents should be well aware of their roles and make commitment in improving delinquents' behavior. Insufficiency activities devoted to such participation and the officers' limitation of knowledge are the main problems and obstacles found. And since most of the family members have to work to earn their living, it is difficult to join the activities at the Juvenile Training Centre. Also the idea of family participation has an effect on orphan delinquents with no guardian. Though foster families were provided, it is still not enough in numbers.

The suggestion from this research is that the government should give the Department of Juvenile Observation and Protection a full authority over the rehabilitation of juvenile delinquents as well as the engagement of their families. The training activities must be well-rounded, responsive to each individual delinquent and initiate good relationships within the families. Also the officers of the Juvenile Training Centre must be trained to specialize in working with the family issues. As a result, the juvenile delinquent will develop good behavior after being released from the Juvenile Training Centre and recidivism will be decreased.